

румънцитѣ се държаха настрана, очевидно недоволни, че българскитѣ опълченци и рускитѣ войски минаватъ презъ тѣхната земя.

Въ Плоещъ опълченцитѣ завариха повече отъ хиляда души българи, които чакаха да постѣпятъ въ редоветѣ. Записваха се и други млади българи. И тъй, опълченцитѣ надминаха 6000 човѣка. А идѣха и други да се записватъ, но нѣмаше време за чакане.

На 2 май главнокомандващиятъ великиятъ князь Николай Николаевичъ и румънскиятъ кралъ Каролъ се явиха на полето, поздравиха опълченцитѣ и поискаха да минатъ предъ тѣхъ. И двамата останаха много зачудени отъ добрия вървежъ, отъ правото тѣло и сигурната стѣпка на българитѣ, като се научиха, че тѣ едва отъ 12 априлъ се обучаватъ въ дружно ходене и отдаване почитъ съ пушка.

При опълченцитѣ имаше една приемна комисия отъ Иванъ С. Ивановъ и докторъ Боневъ; тѣ постоянно приемаха и записваха младежи. Между българитѣ имаше бащи на 50—60 години, които искаха съ синоветѣ си да бждатъ приети за опълченци.¹⁾

Така се съставиха, както казахме, 6 пълни опълченски дружини подъ командата на генералъ Столѣтовъ, съ 105 офицери, отъ които 15 бѣха българи.

Самарско знаме за опълченцитѣ

Гражданитѣ отъ руския градъ *Самара* (на рѣка Волга) още презъ 1876 г., като се научили, че българитѣ правятъ въстание противъ турцитѣ, рекли да имъ изпратятъ едно хубаво знаме. Ала тѣ закѣснѣли тогава и знамето останало. Сега, като чули, че има български

¹⁾ Отъ Добруджа бѣ пристигнало едно нисичко, черничко, но трѣтлесто българче на 16—17 години по име *Димитъръ Петковъ*. Приеха го. Друго момче, куничко, родомъ отъ Свишовъ, на име Харалампи Карастояновъ, се моли да го запишатъ, ала комисията не го приема, че е куцо, Момчето жално взе да плаче и комисията го прие.